



Arrest

nr. 109 427 van 9 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2012, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 25 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. SAHBAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad het ontbreken van het vereiste belang vast.

Artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.”

Artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de brief van 28 februari 2013, waarbij aan de verzoekende partij werd meegedeeld dat door de verwerende partij geen nota werd ingediend, en haar de vraag tot en de termijnen voor het indienen van de wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen en voor het, indien gewenst, indienen van de synthesememorie werden meegedeeld, op 28 februari 2013 aangetekend werd verstuurd naar de gekozen woonplaats, met name ten kantore van advocaat K. SAHBAZ, Langerbrugsestraat 13-16a, B-9940 EVERGEM. Dit is de gekozen woonplaats zoals opgegeven in het verzoekschrift. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 4 maart te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van de wens tot het al dan niet neerleggen van een synthesememorie 18 maart 2013 was. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen dergelijke wens aan de griffie heeft toegestuurd. Krachtens artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat het vereiste belang ontbreekt om de gevorderde nietigverklaring te verkrijgen.

Van de sanctie voor het niet tijdig in kennis stellen van de griffie van de wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen, namelijk de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig deze kennisgeving te doen (cf. RvS 15 mei 2003, nr. 119 416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass, 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De verzoekende partij heeft in haar verzoek tot horen van 13 mei 2013 geen opmerkingen aangevoerd en voert hiermee dan ook geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Ter terechtzitting van 18 juni 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 april 2013 opgenomen grond, herhaalt zij louter de argumenten uit haar initieel verzoekschrift.

In het proces-verbaal van openbare terechtzitting van 18 juni 2013 staat het volgende vermeld:

« De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat de VwP geen nota heeft neergelegd zodat zij geen verweer ten gronde heeft kunnen opstellen. Tevens stelt zij dat zij uit Bulgarije komt en Europees staatsburger is, dat heel de familie in België woont, dat zij haar familie wenst te vervoegen en dat haar familie eigen inkomsten heeft. Zij stelt dat zij op 18 april een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat deze geweigerd is geworden, dat

zij dan in beroep is gegaan en dat zij 2 middelen heeft opgeworpen: het arrest van het HvJ spreekt voor zich en de bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

VwP stelt dat het feit dat er geen verweernota ingediend werd geen afbreuk doet aan de wettelijke bepaling die verzoekende partij inroept, dus sluit zij zich aan bij de beschikking van de Raad: de wettelijke bepaling heeft de bedoeling dat de verzoekende partij bevestigt dat ze de procedure wil voortzetten.»

Het enige wat de verzoekende partij tegen de inhoud van voornoemde beschikking inbrengt, is dat «de verwerende partij geen nota heeft neergelegd zodat zij geen verweer ten gronde heeft kunnen opstellen». Artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet stelt echter duidelijk dat een synthesememorie een stuk is «waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat». Het neerleggen van een nota met opmerkingen door de verwerende partij is geen wettelijke voorwaarde opdat de verzoekende partij dient te antwoorden op de vraag of zij een synthesememorie wenst in te dienen.

De verzoekende partij heeft zowel in haar initieel verzoekschrift als in haar vraag tot horen kritiek op de bestreden beslissing, maar maakt, voor zover zij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij over een privé- of gezinsleven in België beschikt. Zij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Het beroep is onontvankelijk.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET